

پوست اندازی رژیم "جمهوری اسلامی ایران"، فرصت برای جنبش کارگری

فرهاد فدایی

توانند با ساز و کار فعلی ادامه حیات دهند. شرایط به مراتب بدتر از آن است که "ستاد فرماندهی اقتصاد مقاومتی" با حضور معاون اول حسن روحانی از آن، در رسانه ها یاد کرده است.

تدافعی خارج، و برای کسب مطالبات خود شکل تهاجمی به خود خواهد گرفت. اخبار دریافتی از ایران حکایت از این دارد که حتی خود مسوولان و مدیران دولت و کارگزاران حکومتی به خوبی فهمیده اند که دیگر نمی

موقعیت حاکمیت و دولت جمهوری اسلامی ایران چه در داخل و چه در خارج از ایران به سرعت در حال تغییر است، به عبارتی حاکمیت با توجه به همه شرایط و شاخصه های داخلی و بین المللی در حال پوست انداختن است و در این میان جنبش کارگری در ایران، از شکل

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۲۱ خرداد ۱۳۹۶ / ۱۱ ژوئن ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۴۰

سبلان اردبیل در تجمعاتی
اعتراضی خواستار رسیدگی به
مطالبات خود شدند و ...

**در زمان اعتصاب ها و
اعتراض های کارگری با
دوری جستن از عوامل
رژیم، تشکل های دولت
ساخته و ماموران اداره
کار"، باید نسبت به تشکیل
کمیته های کارگری یا دیگر
اشکال تشکل کارگری
اقدام و با پیوند زدن تجمع
ها و اعتراض ها، خواسته
خود را بر دولت با هدف
کسب دستمزد های عقب
افتاده و تشکیل سندیکا،
اتحادیه یا ... با چشم انداز
اتحاد گسترده کارگری
برای نان، کار و آزادی رقم
زنیم**

واقعیت این است که دیگر نمی
توان مطالبات را در حد کارخانه
مطرح کرد، چرا که در قدم اول
کارفرما ناتوان از پرداخت است، دوم
این که حتی اگر با وام های
مقطعی نیز به فرض پولی تزریق
شود در چند ماه بعد با تمام شدن
پول وام، دوباره مشکلات باز می
گردد و قصه همچنان باقی است.

از این رو هدف کارگران باید مبارزه
مستقیم با سیستم سرمایه سالار
فاسد جمهوری اسلامی ایران
تعریف شود که در خوش بینانه ترین
حالت ناتوان از سامان دادن وضع
موجود است، سیستمی که نمی
تواند در مقابل مافیای نظامی
امنیتی ها که سالانه ۲۵ میلیارد
دلار جنس قاچاق وارد کشور می
کنند و باعث مرگ تولید ملی در
ایران شده بایستد، در حالی که هر
یک میلیارد دلار، ۱۰۰ هزار شغل
ایجاد می کند.

تومان اعتبار برای تامین مطالبات
معلمان از محل نقدینگی آموزش و
پرورش شهر تهران اذعان دارد که
این مبلغ پرداخت نشد و به عبارتی
آموزش و پرورش برای پرداخت ۵۰۰
میلیون تومان مشکل دارد.

بی دلیل نیست که جهانگیری در
جلسه "ستاد فرماندهی اقتصاد
مقاومتی" تاکید می کند: بودجه
دولت با محدودیت هایی برای اداره
کشور مواجه است و بر ضرورت
اولویت بندی برای هزینه کرد منابع
مالی تاکید دارد.

وی مشخصا در جلسه مذکور عنوان
کرد: "کشور با فشارها و تحریم
های جدیدی مواجه خواهد شد و
موانعی نیز پیش روی صادرات و
واردات کشور بروز می کند."

چنین شرایطی دیگر موضوع یک
کارخانه و ۱۰ کارخانه نیست،
مشکل نه صرفا کارفرما و سوداگری
فردی است نه صرفا تضاد کار و
سرمایه و ...

فقط در دو روز گذشته بار ها و بار
ها شاهد اعتصاب های کارگری
مستمر بودیم، برای مثال: جمعی از
کارگران گروه ملی فولاد اهواز
مقابل استانداری خوزستان تحصن
کردند، شماری از کارگران
بازنشسته نیشکر هفت تپه مقابل
ساختمان اداری این مجتمع بست
نشستند، جمعی از کشاورزان
بامیه کاران ملاثانی مقابل
ساختمان شرکت آب رسانی شرق
کارون اعتراض کردند، جمعی از
شرکت کنندگان آزمون دستیاری
پزشکی ۹۷ مقابل ساختمان وزارت
بهداشت تجمع کردند، جمعی از
پزشکان خانواده مقابل دانشگاه
علوم پزشکی شیراز، جمعی از
پذیرفته شدگان آزمون کارشناسی
ارشد مقابل وزارت علوم،
کامیون داران در تهران، جمعی از
کارگران شهرداری منطقه ۵ اهواز،
جمعی از کشاورزان حاشیه رود دز
و کارگران نیروگاه سیکل ترکیبی

از کارگران گرفته تا معلمان و
پزشکان و درصد بالایی از مزد
بگیران ماه ها نمی توانند دستمزد
های عقب افتاده خود را دریافت
کنند. کارفرمایان نه در رابطه با
دستمزد، حتی در رابطه با تامین
مواد اولیه برای تولید باز مانده اند،
شهرک های صنعتی را غباری از
مرگ فرا گرفته است و دیگر نه تنها
صنایع بلکه رفته رفته مراکز وابسته
به دولت نیز در تامین مالی هزینه
های خود (مانند پالایشگاه آبادان،
پالایشگاه گازی عسلویه - فاز های
۲۲، ۲۳، ۲۴ نیروگاه سیکل ترکیبی
سبلان اردبیل، مترو تهران یا
شهرداری ها و ...) ناتوان از
پرداخت هستند.

عمق این بحران تا حدی است که
محسن بهارلو، معاون توسعه و
پشتیبانی آموزش و پرورش شهر
تهران در یک گفت و گوی
مطبوعاتی در رابطه با ۵۰۰ میلیون

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۲۱ خرداد ۱۳۹۶ / ۱۱ ژوئن ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۴۰

دیگر صرفا مطالبه دستمزد عقب افتاده سر دادن، ما را به مقصد نخواهد رساند، کارگران تا شکل مستقل ندارند، نمی توانند از حق و حقوق خود دفاع کنند.

برای این منظور در زمان اعتصاب ها و اعتراض های کارگری با دوری جستن از عوامل رژیم و تشکل های دولت ساخته و ماموران اداره کار"، باید نسبت به تشکیل کمیته های کارگری یا دیگر اشکال تشکل کارگری اقدام و با پیوند زدن تجمع ها و اعتراض ها، خواسته خود را بر دولت با هدف کسب دستمزد های عقب افتاده و تشکیل سندیکا، اتحادیه یا ... با چشم انداز اتحاد گسترده کارگری برای نان، کار و آزادی رقم زنیم.

حضور متحد ما در اعتراض ها، برای کسب دستمزد های عقب افتاده و هم زمان ایجاد تشکیلات مستقل کارگری در سطح شهر، استان و کشور می تواند حق و حقوق مان را در همه عرصه های زندگی تضمین و معیشت انسانی را در پرتو مبارزه مشترک به همراه آورد.

مهمترین موضوع در حال حاضر پیوند دادن اعتراض ها و از فرصت پیش آمده استفاده کردن، برای ایجاد تشکل های مستقل کارگری است. در کنار هر شعار باید مدام ایجاد تشکل مستقل کارگری را تکرار و خواستار شد، تا این مطالبه محقق شود.

شرایط «ساماندهی» تجمع ها در شهرهای بزرگ و کوچک ایران، چندین ورزشگاه و پارک در نقاط مختلف تهران را به عنوان محل تجمع ها در پایتخت تعیین کرد.

بر اساس گزارش پایگاه اطلاع رسانی دولت، در جلسه روز یکشنبه ۲۰ خرداد هیئت وزیران، ورزشگاه های دستجردی، تختی، معتمدی، آزادی، و شهید شیروودی، و بوستان های گفت و گو، طالقانی، ولایت، پردیسان، هنرمندان، و شهر و همچنین ضلع شمالی مجلس شورای اسلامی به عنوان محل های «مناسب» تجمع در کلان شهر تهران تعیین شدند.

چنین سیاستی هر چند برای حکومت امکان کنترل امنیتی را افزایش می دهد، ولی نکته در این است که این مکان ها به فعالان کارگری و مدنی این فرصت را می دهد تا با حضور در اعتراض ها نسبت به شناسایی بیشتر یکدیگر و همانگی مشترک در ادامه و گسترش اعتراض ها، اقدام و تشکل های مستقل کارگری و ... را در سطح شهر ها و استان ها پایه گذاری کنند.

حتی در ادامه، رهبران تشکل ها با یافتن یکدیگر می توانند، نسبت به انسجام و برنامه ریزی مشترک برای گسترش اعتراض های بزرگتر اقدام کنند.

سیستمی که زندگی را برای همه کارگران و زحمتکشان به جهنمی بزرگ تبدیل کرده و به درستی کارشناسان و پژوهش گران اقتصادی جمعیت زیر خط فقر کشورمان را بالای ۴۰ میلیون تن برآورد می کنند. (ناگفته نماند که حسین راغفر مدرس اقتصاد در ایران فروردین امسال گفت: ۳۳ درصد جمعیت ایران- معادل ۲۶ میلیون تن- دچار «فقر مطلق» هستند)

مجموعه شرایط کشور موید این موضوع است که حاکمیت بهتر از هر جریانی خطر را حساس کرده و برای همین مطمئن است که طوفان اعتراض های کارگری و مردمی با قدرتی به مراتب قوی تر از قبل به بار خواهد نشست، از این رو سعی دارد در همه ابعاد مدیریت خود را اعمال کند.

این مکان ها به فعالان کارگری و مدنی این فرصت را می دهد تا با حضور در اعتراض ها نسبت به شناسایی بیشتر یکدیگر و همانگی مشترک در ادامه و گسترش اعتراض ها، اقدام و تشکل های مستقل کارگری و ... را در سطح شهر ها و استان ها پایه گذاری کنند

بی دلیل نیست که هیات وزیران جمهوری اسلامی ایران با ابلاغ

جنبش کارگری در اسرائیل ایدئولوژی و اقتصاد سیاسی (بخش چهارم)

آفیش اول ماه می ۱۹۵۴ هیستادروت

میکائیل شالو- دپارتمان جامعه شناسی و مردمشناسی، دانشگاه هیبرو

ترجمه: گودرز

(ادامه از شماره قبل)

حوزه شمول

در وجه تاریخی ترکیب اعضای هیستادروت بیش از هر چیز برشی تقریبی از جامعه اسرائیل بود تا یک برش طبقاتی. در دوران پیشااستقلال، و تا حدی کمتر در اولین دهه پس از ۱۹۴۸، هیستادروت مواضع ناسیونالیستی را دنبال می کرد که مانعی در قبال خارج (غیریهودیان) برعهده داشت. هیستادروت، گرچه هیچگاه اصول

همبستگی طبقاتی را انکار نکرده است، اما همواره از همان بدو تشکیل برای خدمت به کارگران یهودی متعهد بوده است. به همین دلیل بجز موارد بسیار استثنائی قبل از ۱۹۴۸ تنها از اتحادیه های مخصوص کارگران اعراب حمایت کرده ولی هیچگاه به اتحاد مشترکی با

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۲۱ خرداد ۱۳۹۶ / ۱۱ ژوئن ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۴۰

هیستاروت بسیار هم سخاوتمندانه عمل می کند، بطوری که عضویت را به غیر کارگران نیز عرضه می نماید. آمارگیری از یهودیان نشان می دهد که حداقل نیمی از غیرکارگرانی که برای خودشان کار می کنند نیز از مزایای هیستادروت استفاده کرده اند. بدون شک جذابیت عمده این گروه برای عضویت در هیستادروت حق بهره وری از صندوق درمانی آن است. در این باره عملاً بین کارگران و غیرکارگران یهودی در اسنفاده از مزایای هیستادروت هیچ تفاوتی محسوس نیست.

بخشیدن به ادغام عمودی اتحادیه ها نشد، بجای آن اما، تلاش ها عمدتاً درونی و برای ادغام و گسترش ابزار های کارگری در کاریابی، کمک ها و همیاری شغلی - ودرآینده، حمایت از اتحادیه های صنفی پیش رفت. بنیانگذاران هیستادروت ائتلاف چند رنگی از گروه ها و سازه های سیاسی را در میان اسرائیلی های فاقد زمین در فلسطین ایجاد کردند: کارگران کشاورزی در جستجوی کمون هایی با کمک جنبش صهیونیستی، صندوق های بیمه درمانی و مؤسسات کاریابی وابسته به دو حزب کارگری در رقابت با هم، و کارگران مهاجری که بدنال جاپایی در کشور نوین بودند و از رقابت و دودستگی بین این تشکل ها که مانع پیشرفت بود نگران و عاصی شده بودند. نه بعنوان یک ایستگاه بین راهی برای سیاست ورزی درباره یک جنبش اساساً اقتصادی، هیستادروت در اصل بر اساس پروژه ای از طرف حزب کارگر بوجود آمده بود. رهبران حزب به تجربه آموخته بودند که تنها راه عملی برای جمع کردن و ادغام و کنترل جنبش کارگران در ساختن ائتلاف تشکل ها و امتناع از رقابت مستقیم بر سر انحصار مالکیت جنبش بود.

فلسطینی) داده شده اند، کمک کرده است که همان خطوط گسل در یک بازار کار بشدت چندپاره بازسازی شوند.

آنالیز سطحی تعهد هیستادروت به اشتغال کامل و همتراز اروپایی اش، که در آن افزایش دستمزد ها قربانی تضمین کار می شود را نباید به سادگی پذیرفت. تا سالهای ۱۹۹۰ اشتغال تمام وقت در اسرائیل بخش بنیادی توافق صهیونیستی بود، و بعنوان عنصر غیرقابل تردید برای جذب مهاجر و کوچ گران و ثبات اجتماعی از سوی احزاب سیاسی پذیرفته شده

کارگران عرب توجه نداشت. بعد از ۱۹۴۸ شهروندان فلسطینی اسرائیل به تدریج در تشکل کارگری پذیرفته شدند که در عمل ساختاری موازی داشت.

عضویت در سازمان به ساکنین غیر شهروند مناطق اشغالی هیچگاه عرضه نشده است، با وجودی که اکثریت طبقه کار فلسطینی که در مناطق داخلی اسرائیل (مرزهای قبل از ۱۹۴۷) کار می کنند قانوناً باید به ازای خدمات دریافتی به هیستادروت حق عضویت بپردازند. همزمان در میان اقشار مشمول عضویت، اما،

پروسه تکاملی

بطور عام، جنبش کارگری اروپائی از پایین به بالا رشد کرد و از بازار کار به سیاست فراوئید. آنچه که اوج سازماندهی اتحادیه ای شناخته می شود از تکامل پروسه تجمع شروع می شود که با شوراهای کارگری پایه آی آغاز شد و به مجامع صنعتی ملی و اتحادیه های صنعتی گسترده شد قبل از آن که به سطح کنفدراسیونی ارتقاء یابد. انتظار می رفت که سازه های اوج اتحادیه ای نه فقط برای مذاکره برای افزایش دستمزد ها بکار روند (در واقع برخی حتی از حق مذاکره دستمزد هم منع شده بودند)، بلکه حتی برای نمایندگی از طرف اتحادیه ها در برابر دولت و برای افزایش نفوذ کارگران در تحقق آرزوها و آمال سیاسی هم فعال باشند.

تمایز این مراحل توسعه و رشد با آنچه در تکامل هیستادروت دیده می شود نمی توانست بیشتر از این باشد. در زمان شکل گیری هیستادروت بخش صنعتی شهری که پایه بنیادی اتحادیه ها را شامل می شود هنوز در مراحل ابتدائی خود بود و بجز در بخش کشاورزی و مزارع، اتحادیه ها در اندازه های بسیار کوچک و محلی شکل یافته بودند. تأسیس هیستادروت باعث اهمیت

بازده

هدف استراتژیک برجسته در بهترین لحظات سوسیال دموکراسی شرکتی - که در کشورهای اسکاندیناوی، خاصه در سوئد دیده شده، "همبستگی" است. شاخصه اساسی این تعهد تا همین اواخر اشتغال تمام وقت و تفاوت جزئی در حقوق و دستمزد هاست. در ظاهر، هیستادروت عضوی از همین خانواده است. بررسی بیشتر اما نشان خواهد داد که تاریخ طولانی برای امتیاز دادن به بخش های قدرتمندی از نیروی کار و رشته تخلصاتی از جمله حذف و امتیازاتی که به سلسله مراتب ملی-قومی سه جانبه (اشکنازی، سفاردی و اعراب

سیاسی (و خود هیستادروت) واگذار شده است، بجای آن که بطور اصولی از طرف دولت اداره شود؛ و تاثیر کلی آن بیشتر در تأیید دانسته هاست و نه برای آن که مشکل بین اقوام یهودی اشکنازی و سفاردی و یا بین اعراب و یهودیان را حل نماید. در زمینه سیاست های اقتصادی، آنچه که باید در نظر داشت این است که اسرائیل برای بیش از یک دهه پس از شوک ناشی از بحران قیمت نفت ۱۹۷۳، برای تثبیت یک سیاست منظم اقتصادی نمره ردی گرفته است. سایر سوسیال دموکراسی های شرکت محور از این سالها و کنترل مرکزی دستمزد ها و اجماع همزمان اتحادیه ها نفع زیاد برده اند، اما اسرائیل از رشد نازل اقتصادی لطمات فراوان برده است که باعث افزایش نسبی اعتراضات کارگری و صعود نرخ تورم می گردد.

بود. سی سال تمایز بسیار قابل توجهی پیش در این مورد اتفاق افتاد، وقتی که دولت حزب کارگر با اطلاع کامل نه تنها یک دوره بیکاری عمده را پذیرفت بلکه آن را با تأیید هیستادروت پیش برد.

کاهش رشد در دهه ۱۹۶۰ استثنائی بود که قائده را تأیید نمی کرد؛ اعتبار هیستادروت بعنوان یک تشکل طبقاتی کارگران همواره مورد شک و تردید بود. سیاست های اجتماعی و اقتصادی که در دوران رهبری و کنترل دولتی حزب

کارگر و هیستادروت پیگیری می شد، همزمان تصویرکننده خصلت دوگانه ای بود. در عمل دولت رفاه اجتماعی اسرائیل به نسبت با نوعی خست و تنگ نظری همراه بوده است، بخش هایی از آن به قشر

دیگر کشورها

کمیسیون های کارگری و اتحادیه همگانی کارگران اسپانیا

لغو قانون کار مصوب دولت قبلی

مورد مهم دیگر در قانون کار، وجود تسهیلات برای قراردادهای موقت

کار است که هرگونه امنیت شغلی و مالی را از حقوق بگیران گرفته است. این قانون یا

باید لغو شود و یا قراردادهایی این چنین باید با جریمه های سنگین مواجه شوند تا از تعداد آنان کاسته شود.

از سویی دیگر، کمیسیون های کارگری و اتحادیه همگانی کارگران در بیانیه های جداگانه ای تغییر دولت و شروع کار دولت حزب سوسیالیست کارگری اسپانیا را بسیار مثبت ارزیابی کردند و اعلام داشتند که منتظر ملاقات با **پدرو سانچز** نخست وزیر تازه و وزیر کار هستند، تا مطالبات خود را به طور حضوری با آنان در میان گذاشته و خواهان اجرای آنها شوند.

فرناندو لزکانو سخن گو و مسوول تشکیلات **کمیسیون های کارگری** در مصاحبه ای با کانال اول تلویزیون ملی اسپانیا گفت: درخواست ما از دولت تازه در درجه اول همان است که سال هاست به خاطر آن مبارزه کرده ایم و آن تغییر **قانون کار** است که از همان لحظه اول تصویب آن توسط دولت قبلی، حمله به دست آوردهای طبقه کارگر بود. یکی از موارد مهم این قانون آن است که منافع واحدهای تولیدی و یا شرکت ها همیشه اولویت دارند به هر چیز دیگری که آن ها را به خطر می اندازد. در سایه این مصوبه بوده است که دستمزدهای کارگران مورد چپاول قرار گرفت و به طور چشم گیری پایین آمد.

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۲۱ خرداد ۱۳۹۶ / ۱۱ ژوئن ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۴۰

آن را نشانه بسیار روشنی از پیش رفت مبارزه زنان برای دست یابی به حقوق مساوی با مردان می دانند. در باره وزیر تازه کار **خانم ماگدالنا بالریو** می گویند: وی صاحب شناخت بسیار بالایی از دنیای کار و روابط درونی آن و بطور مشخص **بیمه های اجتماعی** است. سندیکاها کارگری اظهار امیدواری می کنند که دولت تازه به سرعت در جهت اصلاح و یا لغو **قانون کار** مصوب دولت قبلی که حمله مستقیم به دست آوردهای کارگران و مزد بگیران بود اقدام کند.

مطابق این اطلاعیه ها: برای ارزش گذاری روی برنامه های اقتصادی دولت تازه ترجیح می دهند صبر کنند و ببینند در عمل دولت تازه چگونه عمل می کند. سندیکاها کارگری حضور چشم گیر زنان را در کابینه تازه بسیار مثبت می بینند و

کنفدراسیون همگانی کارگران آرژانتین

تهدید به اعتصاب عمومی

دولت آرژانتین با صندوق بین المللی پول به توافقی برای دریافت ۴۲ درصد میلیارد دلار برای مقابله با بحران اقتصادی بزرگی که با آن مواجه است رسید. صندوق بین المللی پول اعمال سیاست ریاضت های اقتصادی را در مقابل دولت آرژانتین به عنوان شرط گذاشته، که دولت آن ها را پذیرفته است. رهبران **کنفدراسیون همگانی کارگران** بلافاصله بعد از اطلاع از این توافق دولت را تهدید به اعتصاب عمومی و متوقف کردن چرخ های تولیدی و خدماتی کشور کردند. دولت **ماریسو ماکری** با اظهار نگرانی از این تصمیم سندیکاها از رهبران این سندیکاها خواست تا در کاخ ریاست جمهوری جلسه ای انجام شود تا شاید بتوانند به توافقی برسند. تنها نتیجه ای که رئیس جمهور از این نشست گرفت آن بود که آن را تا سه شنبه آینده که جلسه دیگری خواهند داشت به عقب بیاندازد.

سندیکاها در آغاز سال با دولت به توافق رسیده بودند که دستمزدها ۱۵ درصد افزایش پیدا کنند، ولی هم اکنون که در ماه ششم از سال هستیم پیش بینی میشود نرخ رشد تورم به ۲۵ درصد برسد. **کنفدراسیون همگانی کارگران** از دولت تعهدی گرفت مبنی بر آن که بین ماه جولای و آگوست ۵ درصد دیگر به دستمزدها اضافه شود، که این توافق در مذاکرات هفته آینده قطعاً روی میز گذاشته خواهد شد.

ساعات کار؛ گذشته، حال و آینده (بخش ششم)

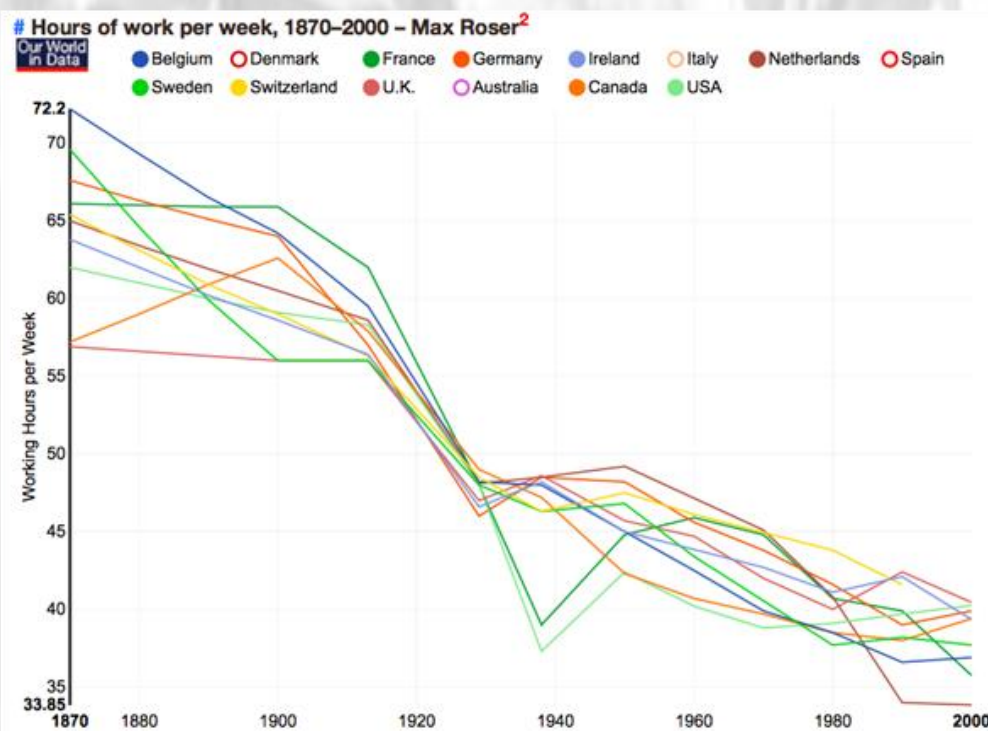
پیتر دالتون، دانشگاه ساسکس
(ادامه از شماره قبل)

بحث موافق و مخالف خیره در تعداد ساعات کار در آینده

موضوع پیچیده ای که در برخورد به ساعات کار وجود دارد این است که تعداد آن سنتاً آن تعدادی تلقی می شده است که ظاهراً هر کس علاقه دارد آن را به حداقل برساند تا اوقات فراغت اش به حداکثر برسد. با این وجود، هر فرد باید به محدودیتهای بودجه اش آگاه باشد. خواست تعداد ساعات کار هر چه کمتر، خیلی هم خوب است، مشروط به این که آدم بتواند از پس صورت حسابهایش برآید و استانداردهای یک زندگی انسانی را حفظ کند. این یعنی که تقریباً همه، الا عدهٔ خیلی صاحب ثروت، می خواهند به کفایت کار کنند تا بتوانند از عهدهٔ تعهدات مالی شان برآیند. بنابراین، کارگران قاعدتاً باید از یک آیندهٔ نامطمئن، که ممکن است در آن مشاغل و تعداد ساعات کار کافی برای گذران زندگی همه وجود نداشته باشد، نگران باشند.

یک دیدگاه رادیکال در بارهٔ آینده این است که طبیعت الگوهای کار و تمایز بین ساعات کار و فراغت یا "ساعات خانگی" (در برابر ساعات اداری) با پیدا شدن امکان "دورکاری" مدام مبهم و مبهم تر می شود. مگر نه آن است که بسیاری از کارگران اداری اوقات بسیاری را - در راه رفت و برگشت به خانه، در ساعات غروب و شام و در آخر هفته، و در هر حال گاه بسیار بیشتر از اوقاتی که در اداره اند - صرف پاسخ دادن به ایمیلهای اداری می کنند؟ آیا این گرایش، دست به دست "خانه کاری" به رنگ باختن بیشتر تمایز بین ساعات کار و بیکاری نخواهد شد؟

یکی از نظرات موجود در بارهٔ ساعات کار گرفتار نوعی خوشبینی ابدی است. طبق این نظر همیشه و تحت هر شرایطی تولیدات جدید، صنایع جدید و مشاغل جدیدی وجود خواهند داشت و بنابراین، صرف نظر از این که پیشرفتهای تکنولوژیکی چه اثرات خردکننده ای بر مشاغل قدیم داشته باشند، همیشه کار کافی برای گذران زندگی باقی خواهد ماند. یک نظر آلترناتیو این است که تعداد متوسط ساعات کار در اثر استفادهٔ فزاینده از روباتها و مکانیزاسیون، مدام سیر نزولی خواهد داشت. تصویر زیر

کاهش تعداد متوسط ساعات کار در هفته در ۱۴ کشور، در خلال ۱۳۰ سال

حاکمی از کاهش معتنا به تعداد متوسط ساعات کار از ۶۵ ساعت به ۴۰ ساعت در هفته، در ۱۴ کشور در فاصلهٔ سالهای ۱۸۷۰ تا ۲۰۰۰ است. اگر این نظر دومی واقعیت داشته باشد، آن گاه معلوم نیست چنین روندی چه تاثیری بر تقاضای نسبی برای کار در بخشهای مختلف، و مشخصاً تقاضا برای کار تخصصی و کار ساده، خواهد داشت.

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۲۱ خرداد ۱۳۹۶ / ۱۱ ژوئن ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۴۰

کم نیستند تحلیلگران و اندیشه پردازانی که به ارائه دیدگاه های پیش نگرانه نسبت به آینده دست می زنند. کسان دیگری این خواست را پیش می کشند که از ساعات کار انسانها باید کاسته شود و شیوه زندگی مبتنی بر اعتیاد کاری باید ترک شود. این دیدگاه همچنین خواهان مشارکت متعادلتر افراد در ساعات کار در اجتماعات انسانی و جویای تعادل بهتری بین ساعات کار و فراغت برای تمام انسانهاست. هستند کسان دیگری که دیدگاه های دیگری در باره آینده دارند و عنوان می کنند که در حالی که عمر متوسط انسانها مدام طولانیتر می شود، پس کارگران باید دست به ذخیره سازی بیشتری برای ایام بازنشستگی شان بزنند. از این رو این دیدگاه نیز توسط برخی یگر از تحلیلگران به میان کشیده شده است که کار نیمه وقت تا سنین ۷۰ و حتی ۸۰ سالگی باید به ترمی در زندگی انسانها تبدیل شود تا بتوان از عهده تأمین هزینه های بازنشستگی در آینده برآمد. این نکته قطعاً مستلزم بازاندیشی در تصمیماتی است که افراد برای عرضه کار خود در طول زندگی شان و چگونگی گذران ایام بازنشستگی شان می گیرند.

یک تصویر واقعاً داهیانیه در این باره که چه درصدی از افراد بین سنین ۱۶ تا ۷۰ سالگی چقدر کار می کنند و چقدر می خواهند کار کنند، توسط تحقیقی به دست داده شده، که از سال ۲۰۰۸ به این سو جریان داشته است. در این تحقیق که "تحقیق در شرایط کار در اروپا" نام دارد، یافته های قابل توجهی که تا سال ۲۰۱۵ را در بر می گیرند، اعلام شده اند. برابر این یافته ها تمایل انسانها به جای ۴۱ ساعت کار در هفته، که تعداد ساعات کار واقعی آنها در اوج توان و مجرای کاری شان در زمان تحقیق بوده است، به ۲۸ ساعت کار در هفته بوده است. زنان کارگر، پیش از آن که بچه دار شوند به ۳۵ ساعت کار در هفته تمایل داشته اند و این تمایل در صورت داشتن مسئولیت بچه داری، به ۳۰ ساعت کار در هفته کاهش می یافته است. یک موضوع مهم برای تحقیق در آینده این است: آیا این خواسته ها برای کاهش تعداد ساعات کار در هفته با نیاز اقتصاد امروزی به تحرک فزاینده و ۲۴ ساعته همخوانی دارند یا نه؟

اطلاعه

بیانیه کانون صنفی معلمان تهران زندان جای هیچ منتقدی نیست

نزدیک به یک ماه از بازداشت غیر قانونی و موقت مجده حبیبی عضو هیات مدیره کانون صنفی معلمان تهران می گذرد. مجده حبیبی در زمان حضور در تجمع مسالمت آمیز ۲۰ اردیبهشت به شیوه ای بسیار خشن و پس از ضرب و شتم شدید بازداشت شد، جدا از سایر بازداشتی ها نگهداری شد و در حالی که می توانست مانند سایرین با وثیقه آزاد شود، برخلاف تمام موازین قانونی، با اعمال فشار از جانب ضابط و با پذیرفته نشدن وثیقه به زندان تهران بزرگ منتقل شد. تا سیر نقض مقررات و قانون از سوی مراجع قضایی کامل شود. همه ی این رفتار های خلاف قانون و مغایر با استقلال قوه قضاییه در حالی صورت گرفت که مجده حبیبی به خاطر ضربات مشت و لگد هنگام بازداشت و کشیده شدن روی زمین نیاز به درمان فوری در خارج از زندان داشته و هم اکنون به دلیل آسیب های وارده دچار مشکل تنفسی و درد در قفسه سینه است. اما متأسفانه می شنویم که به دلیل کمبود شدید امکانات و نامناسب بودن شرایط زندان تهران بزرگ برای نگهداری زندانیان و بالاتر از آن بی توجهی به حداقل حقوقی که در قوانین موجود برای زندانی در نظر گرفته شده است، تنها داروی مسکن مصرف می کند و هیچ گونه اقدام درمانی صورت نگرفته است.

کانون صنفی معلمان تهران ضمن بیان اعتراض شدید خود به این روند غیرقانونی این سوال را مطرح می کند، در شرایطی که ضابط نوع حکم و محل نگهداری زندانی را مشخص می کند، اصولاً استقلال دستگاه قضایی چه معنایی می تواند داشته باشد؟ چرا که پیش از این نیز ضابط قضایی با اعمال نفوذ باعث ایجاد مشکلات فراوانی برای معلمان زندانی شده است. یک نمونه ی اخیر آن شرایط اسماعیل عبدی است که گفته می شود مخالفت های ضابط قضایی است که مانع جدی در مسیر موافقت با درمان و مرخصی اسماعیل عبدی دیگر عضو هیات مدیره کانون تهران ایجاد کرده است.

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۲۱ خرداد ۱۳۹۶ / ۱۱ ژوئن ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۴۰

در حالی بر معلمان زندانی این گونه ظلم می شود که برخی دزدان و اختلاس گران اموال عمومی آزادند و اگر روزی هم زندانی شوند از خدمات ویژه در زندان و مرخصی های طولانی برخوردار هستند. اکنون برای افکار عمومی و معلمان این سوال پیش می آید که چه کسانی باعث اخلاص در نظم و اقدام علیه امنیت هستند معلمان در بند چون محمود بهشتی_لنگرودی و مختار_اسدی ، اسماعیل_عبدی یا ویژه خواران و رانت خوارانی که شدیدترین ضربات را بر اعتماد عمومی وارد نموده اند اما به نظر می رسد به طور کامل از مصونیت قضایی برخوردارند؟

چرا حقوق قانونی معلمان زندانی رعایت نمی شود. مختار_اسدی حتی یک روز به مرخصی نمی آید. چرا با سپری شدن مدت قانونی، محمود بهشتی_لنگرودی، اسماعیل_عبدی، مختار_اسدی نمی توانند از حق خود مبنی بر آزادی مشروط استفاده کنند؟ چرا برای بازگشت به کار رسول_بدایق و محسن_عمرانی اقدامی سریع و جدی صورت نمی گیرد؟ چرا پرونده سازی ها و تهدید معلمان فعال صنفی ادامه دارد؟ آیا معلمان بصورت عام و معلمان زندانی بصورت خاص چیزی جز عدالت آموزشی و زندگی شایسته برای معلمان و جامعه می خواهند؟ افکار عمومی چگونه باید این تناقضات را تحلیل نماید .

کانون صنفی معلمان استان تهران، ضمن اعتراض به روند برخورد با فعالان صنفی، خواهان انتقال فوری مجد_حبیبی به زندان اوین و سپس ایجاد شرایطی برای آزادی وی است. نسبت به پیامدهای ممانعت از درمان اسماعیل_عبدی هشدار می دهد و خواهان دسترسی فوری اسماعیل_عبدی و مجد_حبیبی به خدمات درمانی مناسب در خارج از زندان است.

ما معتقدیم زندان جای هیچ منتقدی نیست و ضمن تاکید بر حقوق انسانی هر زندانی، خواستار برخورداری محمود بهشتی و مختار_اسدی و اسماعیل_عبدی از قانون آزادی مشروط هستیم.

کانون_صنفی_معلمان_تهران

تتار اخبار

نگاهی به برخی از تترهای اخبار کارگری، در هفته ای که گذشت:

- ۱. اعتصاب و تجمع کارگران گروه ملی فولاد اهواز مقابل استانداری شنبه ۱۹ خرداد ۱۳۹۷
- ۲. خشم کارگران گروه ملی فولاد اهواز در پنجمین روز تجمع در مقابل استانداری در اعتراض به بلاتکلیفی مالکیت وعدم تولید وعدم پرداخت مطالباتشان
- ۳. اعتراض کارگران منطقه ۵ شهرداری اهواز که ۴ ماه حقوق نگرفته اند. با پهن کردن سفره خالی
- ۴. انتقاد معلمان بازنشسته تهرانی از پرداخت نشدن پاداش پایان خدمت /آموزش وپرورش میگوید نداریم که بپردازیم
- ۵. بیانیه کانون صنفی مهمانداران در اعتراض به تبعات خروج ۳۹۷ واگن فرسوده از شبکه ریلی کشور
- ۶. اعتصاب کامیونداران دز بزرگراه بابایی تهران در صبح امروز شنبه ۱۹ خرداد با شعار اتحاد وهمدلی
- ۷. مرگ دو کولبر در پناه وسرداشت
- ۸. اعتراض کارگران گروه ملی نسبت به بلاتکلیفی شغلی
- ۹. بیش از ۲۴۰۰ نفر خواستار استعفای وزیر آموزش وپرورش شدند
- ۱۰. تجمع کارگران بازنشسته وشاغل نیشکر هفت تپه به دلیل معوقات مزدی
- ۱۱. سهم ۷در صدی بخش کشاورزی در اشتغال استان تهران /بیکارترین استان کشور کدام است

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فداییان خلق ایران (اکثریت)

دوشنبه ۲۱ خرداد ۱۳۹۶ / ۱۱ ژوئن ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۴۰

❓ کارگران نیروگاه سیکل تر کیبی سبلان اردبیل پنج ماه است حقوق نگرفته اند. آنها شنبه در محوطه نیروگاه دست به اعتصاب زدند

❓ کارگران گروه ملی فولاد اهواز با بنرهای مطالبات خود در خیابانهای شهر اهواز

❓ اعتصاب کارگران نبشکر هفت تپه

❓ مدیر عامل پتروشیمی کارون انتشار مستمر گاز ناکس را انکار کرد

❓ بیانیه کانون صنفی معلمان تهران پیرامون ادامه بازداشت موقت #مجد_حبیبی و کار شکنی در روند مرخصی #اسماعیل_عبدی

❓ پیاده روی گلگشتی جمعی از معلمان تهران و البرز

❓ مروری بر اعتصاب بزرگ و گسترده کامیون داران ایران

❓ جای معلم زندان نیست، مجد حبیبی را آزاد کنید

❓ لابی گری وزارت بهداشت حق درمان کارگران را زایل می کند

❓ صدور بیانیه سازمان جهانی آموزش، دلیل محکمی بر توانایی و موفقیت ماست، کانون صنفی معلمان

❓ عدم رضایت شغلی کارگران بخاطر شرایط دهشتناک معیشت

❓ به گفته کار وزیر یک هفتم ۱۳۰ هزار کودک بازمانده از تحصیل در سیستان و بلوچستان می باشند

❓ شلیک مستقیم نیروهای مرزی به کولبران ۴ زخمی در پی داشت

❓ احضار کارگران گروه ملی صنعتی فولاد اهواز را قویا محکوم می کنیم و خواهان تحقق فوری مطالبات آنها هستیم

❓ بیش از پنج هزار نفر از خواسته های اسماعیل عبدی حمایت کردند

❓ اعتصاب کامیون های حمل سیمان (بونکر) آغاز شد

❓ مرگ کولبران، جسد اسعد سور توسط مردم پیدا شد و به بیمارستان منتقل شد

❓ تصویر نامه ارسالی کارکنان گروه ملی فولاد اهواز به نیروی انتظامی

❓ چند روز است مردم روستای سردوران شهرستان نهاوند آب شرب ندارند

❓ شرکت کشت و صنعت جوبین با نامه رسمی به شرکت قند شوش خواستار پرداخت مطالبات ۳۴ نفر کارگر ان شرکت از بخش مطالبات خود شدند

❓ مجد حبیبی یک اندیشه است /نسرین بهمن پور -معلم

❓ هفته گذشته «نوریک کوشاکبایف» از رهبران اتحادیه کارگری صنعت نفت قزاقستان از زندان آزاد شد

❓ نیروهای تعمیرات پالایشگاه آبادان با وجود گذشت ۱۵ روز از ماه خرداد هنوز حقوق اردیبهشت خود را دریافت نکرده اند

❓ داستان تلخ و تکراری همه ساله همسان سازی حقوق بازنشستگان

❓ احضار کارگران گروه ملی صنعتی فولاد اهواز را قویا محکوم میکنیم و خواهان تحقق فوری مطالبات آنها هستیم

❑ دولت محلهای مناسب برای برگزاری تجمعات را تعیین کرد

❑ حیدری مدیر کل امور مرزی وزارت کشور گفت: کولبری فعالیتی موقت است و فعالیتی پایدار محسوب نمیشود بنابراین بحث بیمه برای آنها منتفی است

❑ هفتمین روز تجمع اعتراضی کارگران گروه ملی فولاد اهواز در مقابل استانداری

❑ کارگران گروه ملی فولاد در هفتمین روز تجمع در مقابل استانداری به سمت دفتر نمایندگان مجلس راهپیمایی کردند

❑ ۲۱ خرداد

❑ مسئولان استان با رانندگان کامیون لجبازی میکنند /رسیدن به مطالبات کار سختی است

❑ کارگران گروه ملی صنعتی فولاد اهواز در چهاردهمین روز اعتصاب دست به راهپیمایی گسترده ای در خیابانها اهواز زدند

❑ حال و روز کارگران شرکت فولاد قزوین که حق ورود به داخل کارخانه را ندارند !

❑ این در حالیست که چندین ماه است حقوق نگرفته اند و بیمه هایشان واریز نشده

❑ تجمع اعتراضی امروز ۲۱ خرداد رانندگان شرکت واحد عضو مسکن سپیدار ۳۲ که بیش از ۵ سال است با توجه به پرداخت هزینه مسکن هنوز بلاتکلیف هستند

❑ یورش کارگران گروه ملی فولاد اهواز به دفتر کاظمی نسب نماینده اهواز در مجلس ۲۱ خرداد ۱۳۹۷

بولتن کارگری

کار گروه کارگری سازمان فدائیان خلق ایران (اکثریت)
دوشنبه ۲۱ خرداد ۱۳۹۶ / ۱۱ ژوئن ۲۰۱۸ / سال چهارم شماره ۲۴۰

بدون شرح

